

Sygn. akt I C 1314/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 kwietnia 2023 roku

Sąd Okręgowy Warszawa – Praga w Warszawie, I Wydział Cywilny

w składzie :

Przewodniczący: SSO Katarzyna Wilczyńska

Protokolant: Aleksander Kondej

po rozpoznaniu w dniu 9 marca 2023 roku w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa J. P. i P. P.

przeciwko (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W.

o ustalenie i zapłatę

I. ustala, że umowa kredytu konsolidacyjnego w walucie wymienialnej nr (...) zawarta w dniu 18 grudnia 2007 roku pomiędzy J. P. i P. P. a poprzednikiem prawnym pozwanego – Bankiem (...) S.A. z siedzibą w W. (obecnie: (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W.) jest nieważna;

II. zasądza od pozwanego (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W. łącznie na rzecz powodów J. P. i P. P. kwotę 91.705,69 zł (dziewięćdziesiąt jeden tysięcy siedemset pięć złotych i sześćdziesiąt dziewięć groszy) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 5 kwietnia 2023 roku do dnia zapłaty;

III. w pozostałym zakresie powództwo oddala;

IV. zasądza od pozwanego (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W. łącznie na rzecz powodów J. P. i P. P. kwotę 6.468 zł (sześć tysięcy czterysta sześćdziesiąt osiem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty.

Sygn. akt I C 1314/20

UZASADNIENIE

Powodowie – J. P. i P. P. w pozwie z dnia 27 sierpnia 2020 roku, zmodyfikowanym, a następnie sprecyzowanym pismem z 20 czerwca 2022 i 19 stycznia 2023 roku, wystąpili przeciwko następcy prawnemu Banku (...) S.A. z siedzibą w (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W. z roszczeniami:

1. o ustalenie, że umowa o kredyt konsolidacyjny nr (...) z dnia 18 grudnia 2007 roku zawarta pomiędzy powodami a pozwanym jest nieważna;

2. o zasądzenie od pozwanego na rzecz powodów solidarnie kwoty 91.705,69 zł tytułem zwrotu świadczenia nienależnego, wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi

a) od kwoty 68.771,84 zł od dnia 9 kwietnia 2020 roku do dnia zapłaty;

b) od kwoty 22.933,85 zł od dnia 16 sierpnia 2022 roku do dnia zapłaty.

W ramach żądania ewentualnego strona powodowa wniosła o ustalenie bezskuteczności klauzul waloryzacyjnych przy utrzymaniu umowy w pozostałej części w mocy oraz częściowego uwzględnienia żądania zapłaty – ustalonej na podstawie opinii biegłego.

Nadto wniesli o zasądzenie od pozwanego solidarnie na rzecz powodów zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia prawomocności orzeczenia do dnia zapłaty, jak również kwoty 17,00 zł tytułem zwrotu opłaty skarbowej od każdego pełnomocnictwa udzielonego w sprawie.

(pozew k.6 i nast., pismo – modyfikacja powództwa – k. 387 i nast., pismo – k. 492 i nast.)

W uzasadnieniu pozwu wyjaśnili, że 18 grudnia 2007 r. powodowie będący konsumentami zawarli z pozwanym Bankiem (...) S.A. z siedzibą w W., umowę o kredyt nr (...). Pozwany, będący przedsiębiorcą, na mocy umowy udzielił powodom kredytu złotowego, denominowanego kursem franka szwajcarskiego. Okres kredytowania strony ustaliły na 360 miesięcy. Przedmiotem świadczenia strony pozwanej była wyłącznie waluta polska, powodowie na mocy umowy nie uzyskali względem pozwanej roszczenia o wypłatę równowartości udzielonego kredytu w walucie obcej – franku szwajcarskim, który in casu pełnił wyłącznie rolę miernika wartości wypłaconego świadczenia. Kwota kredytu do wypłaty w złotych polskich została określona jako iloczyn kwoty 38.215,96 CHF oraz kursu kupna rzeczony waluty obowiązującego w dacie uruchomienia kredytu. Pozwany faktycznie wypłacił powodom kwotę kredytu w złotych polskich jednorazowo w kwocie 81.441,66 PLN, na którą składała się : I transza – 80.616,75 PLN i opłata przygotowawcza pobrana z kwoty kredytu – 824,91 PLN. Powodowie otrzymane środki w całości spożytkowali na cele konsumpcyjne lub ich refinansowanie. Powodowie spłacają kredyt od początku w PLN wg sposobu wyliczonego przez pozwanego w doręczonym powodom harmonogramie spłat.

Uzasadniając żądanie pozwu podnieśli, że zgodnie z art. 385 (1) § 1 k.c. w zawartej z pozwanym umowie znajdują się postanowienia niedozwolone w obrocie konsumenckim. Dotyczą one zasad określania kwoty udzielonego kredytu oraz rat kredytu w oparciu o kursy waluty obcej CHF określonym w § 37 ust. 1 regulaminu i § 37 ust. 2 regulaminu. Umowa została zawarta pomiędzy stronami według standardowego wzorca umownego stosowanego przez pozwany bank. Postanowienia umowy, w tym zwłaszcza w zakresie inkorporowanej klauzuli denominacyjnej nie były z powodami indywidualnie uzgadniane.

Pozwany występujący w roli podmiotu zaufania publicznego nie poinformował należycie powodów: - o sposobie i mechanizmie ustalania kursu CHF u pozwanego, w tym zwłaszcza o ryzyku związanym z możliwością jednostronnego kształtowania wysokości zadłużenia przez pozwanego;- o stosowaniu dwóch różnych kursów waluty CHF służących do ustalania kapitału kredytu i spłaty rat kredytu oraz o ekonomicznych skutkach stosowania takiego mechanizmu;- że powodowie ponoszą nieograniczone ryzyko kursowe wynikające z umowy, przy jednoczesnym ograniczeniu ryzyka banku wyłącznie do wysokości udzielonego kredytu. Zawarta umowa jest sprzeczna z art. 69 ustawy o prawie bankowym i z zasadami współżycia społecznego.

Powodowie, w reklamacji z dnia 2 marca 2020 r. zgłosili fakt występowania w ww. umowie kredytu hipotecznego klauzul abuzywnych bezskutecznych względem powodów i wezwali pozwanego do zaspokojenia roszczeń dochodzonych niniejszym pozwem. Pozwany nie udzielił odpowiedzi na ww. reklamację.

W odpowiedzi na pozew i jego modyfikację (...) Bank (...) S.A. w W. wniosł o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od Strony Powodowej na rzecz Strony Pozwanej kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego na podstawie norm przepisanych oraz opłaty skarbowej od pełnomocnictwa, wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty. Pozwany podniósł zarzut przedawnienia roszczeń strony powodowej w zakresie, w jakim wnosi o zasądzenie na swoją rzecz kwoty odpowiadającej równowartości kwot uiszczonych przez nią na rzecz pozwanego w wykonaniu przedmiotowej umowy.

Uzasadniając swoje stanowisko procesowe, strona pozwana podniosła, że przedmiotowa umowa kredytu konsolidacyjnego w walucie wymiennej jest ważna, zgodna z prawem i niezawierająca klauzul abuzywnych. Strona powodowa była informowana o ryzyku walutowym i ryzyku zmiennej stopy procentowej związanymi z zawarciem umowy, sama wybrała walutę kredytu, kierując się własnymi preferencjami co do wysokości oprocentowania, a co za tym idzie kosztów kredytu i wysokości raty oraz akceptując ryzyko z tym związane. Ani umowa, ani jej załączniki, w tym w szczególności regulamin oraz podpisane przez stronę powodową oświadczenia o ponoszeniu ryzyka walutowego i ryzyka zmiennej stopy procentowej dla kredytów hipotecznych/budowlanych nie uprawniają pozwanego do określania w sposób dowolny kursów walut, które były cyklicznie publikowane na stronie internetowej pozwanego, umożliwiając w ten sposób stały i bieżący monitoring aktualnie obowiązujących i pozwanego kursów walut. W dacie zawierania umowy, kredyty wyrażane w obcych walutach były popularne i preferowane przez konsumentów z uwagi na korzystniejsze oprocentowanie oparte na stopie LIBOR, co przekładało się na niższą wysokość miesięcznej raty i całościowo niższy koszt kredytu w porównaniu do kredytów udzielanych w PLN; ryzyko kursowe było powszechnie znane, lecz bagatelizowane zarówno przez konsumentów, jak i odpowiednie organy centralne państwa. Pozwany nie jest beneficjentem wzrostu kursu waluty CHF w stosunku do PLN oraz sam musi ponosić koszty i ryzyka związane z pozyskiwaniem finansowania dla tego rodzaju kredytów w walucie obcej. Pozwany podniósł ponadto, że roszczenia strony powodowej są przedawnione, a ewentualne wzajemne rozliczenia stron na wypadek uznania nieważności umowy mogą być dokonane zgodnie z tzw. teorią salda.

(odpowiedź na pozew k.80 i nast.)

Postanowieniem z dnia 27 września 2022 roku Sąd ustalił wartość przedmiotu sporu na kwotę 173.148,00 zł.

(postanowienie – k. 431)

W toku dalszego postępowania strony podtrzymały swoje stanowiska.

Sąd Okręgowy ustalił, co następuje:

Powodowie: P. P. i J. P. 10 grudnia 2007 roku wypełnili sporządzony na formularzu pozwanego Banku druk wniosku o udzielenie kredytu konsolidacyjnego. Wniosek został złożony do Banku (...) S.A. i zarejestrowany pod nr (...).

Wnioskowali o udzielenie kredytu na 30 lat, wskazując kwotę kredytu - 37.837,58 CHF. Zobowiązania podlegające spłacie wnioskowanym kredytem to kredyt na samochód w (...) Bank i kredyt gotówkowy w (...). Uzgodnionym zabezpieczeniem obowiązkowym wskazano hipotekę zwykłą i kaucyjną, a zabezpieczeniem tymczasowym ubezpieczenie spłaty kredytu.

(kserokopia wniosku k. 169-171)

Powodowie podpisali sporządzony przez Bank druk „Oświadczenie o ponoszeniu ryzyka walutowego i/lub ryzyka zmiennej stopy procentowej dla kredytów hipotecznych/budowlanych/konsolidacyjnych/pożyczki hipotecznej”. W treści oświadczenia zawarta jest informacja, że wnioskodawcy potwierdzają otrzymanie informacji o kosztach obsługi kredytu, pożyczki w przypadku niekorzystnej zmiany kursu waluty, oraz oświadczenie, o świadomości, iż oprocentowanie kredytu jest zmienne i w okresie obowiązywania umowy kredytu może ulec podwyższeniu w związku ze wzrostem stopy referencyjnej WIBOR/LIBOR/EUROR, co spowoduje podwyższenie kwoty raty odsetkowo/kapitałowo-odsetkowej przypadającej do spłaty. Jednocześnie potwierdzili otrzymanie informacji o kosztach obsługi kredytu w przypadku niekorzystnej zmiany stopy procentowej.

(kserokopia oświadczenia - k. 183)

14 grudnia 2007 roku powodowie złożyli dyspozycję wypłaty kredytu.

(kserokopie dyspozycji kredytobiorcy wypłaty kredytu – k. 204)

18 grudnia 2007 roku P. P. i J. P. zawarli z Bankiem (...) S.A. siedzibą w W. (poprzednik prawny pozwanego banku) umowę kredytu konsolidacyjnego w walucie wymiennej nr (...).

Zgodnie z § 1 umowy, kwota kredytu wynosiła 38.215,96 CHF z czego:

- kwota 37.837,58 CHF przeznaczona była na spłatę (...) w kwocie 38.610,19 zł w (...) S.A. udzielonego na podstawie umowy nr (...) z dnia 14.06.2007 r., spłatę kredytu na zakup samochodu w kwocie 31.683,75 zł w (...) Bank S.A. udzielonego na podstawie umowy nr (...) z dnia 06.12.2006 r., w pozostałej kwocie na cele konsumpcyjne.

- kwota 378,38 CHF przeznaczona była na sfinansowanie należnej Bankowi opłaty przygotowawczej.

W umowie ustalono, że uruchomienie kredytu nastąpi jednorazowo, bezgotówkowo na rzecz: (...) S.A., (...) Bank (...) (...) oraz Kredytobiorcy

(§ 2 ust.2 umowy). Kredyt został wypłacony 18 grudnia 2007 roku.

(umowa o kredyt hipoteczny k. 38-41, k. 185-188, informacja o wypłacie kredytu k. 206)

Obowiązkowym zabezpieczeniem spłaty kredytu stanowiła hipoteka zwykła stanowiąca 100% kwoty kredytu oraz hipoteka kaucyjna zabezpieczająca odsetki umowne i koszty uboczne, stanowiąca 50% kwoty kredytu wpisana na nieruchomości stanowiącej własność strony powodowej położonej w obrębie (...), gmina (...), dla której prowadzona jest księga wieczysta kw nr (...) przez Sąd Rejonowy w Giżycku VII Zamiejscowy Wydział Ksiąg Wieczystych (§6 ust. 1 pkt 1 umowy). Przy czym do czasu przedłożenia w banku odpisu z księgi wieczystej zawierającego prawomocny wpis hipoteki, zabezpieczenie tymczasowe stanowiło ubezpieczenie spłaty kredytu w (...) S.A. (§6 ust. 3 pkt 1 umowy).

Kredyt oprocentowany był według zmiennej stopy procentowej, oprocentowanie ustalane jest w oparciu o stawkę referencyjną 6M LIBOR dla CHF, zaokrągloną do czwartego miejsca po przecinku, obowiązującą w banku w dniu podpisania umowy kredytu tj. 5,8650 % w stosunku rocznym, a w okresie kredytowania – w pierwszym dniu kolejnego okresu stabilizacji oprocentowania oraz przy uwzględnieniu marży banku w wysokości 3,00 punktów procentowych (§ 3 ust. 1 umowy).

Kredytobiorcy zobowiązali się do spłaty kredytu wraz z odsetkami. Spłata miała następować miesięcznie w określonych terminach i w równych ratach kapitałowo – odsetkowych (ratach annuitetowych). (§ 4 ust. 2 umowy). Pierwszy termin spłaty kapitału i odsetek przypadał 10 dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym nastąpiła wypłata kredytu. Termin spłaty następnym rat kapitałowo-odsetkowych przypada w ustalonym powyżej dniu każdego kolejnego miesiąca aż do całkowitej spłaty kredytu wraz z odsetkami. Termin spłaty ostatniej raty kapitałowo-odsetkowej przypada w dacie wymagalności, o której mowa w § 1 ust 2. Spłata kredytu następowała w złotych. Zmiana kursu waluty wpływała na wysokość salda kredytu oraz raty kapitałowo – odsetkowej. Spłata kredytu następowała poprzez obciążenie należną kwotą kredytu i odsetkami w terminach płatności, konta osobistego prowadzonego w banku do wysokości wolnych środków, na podstawie pisemnej dyspozycji kredytobiorcy, który jest zobowiązany do zapewnienia w terminach płatności środków na rachunku. (§ 4 ust. 1,3 7,8 umowy)

Zgodnie z § 17 ust. 1 w sprawach nieuregulowanych w niniejszej umowie ma zastosowanie: regulamin kredytu konsolidacyjnego, ustawa z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe, Kodeks cywilny, ustawa z dnia 20 lipca 2001 r. o kredycie konsumenckim – w zakresie wyliczenia rzeczywistej rocznej stopy oprocentowania oraz całkowitego kosztu kredytu. (§ 17 umowy - k. 38-41)

Zgodnie z § 37 ust. 1 – 2 regulaminu kredyty w walutach wymienialnych wypłacane były w złotych, przy zastosowaniu kursu kupna, waluty obowiązującego w Banku w chwili wypłaty. Kredyty w walutach wymienialnych podlegały spłacie w złotych, przy zastosowaniu kursu sprzedaży waluty obowiązującego w Banku w chwili spłaty. (§ 37 ust. 1 – 2 regulaminu – k. 41)

Odsetki, prowizje oraz opłaty naliczane były w walucie kredytu i podlegały spłacie w złotych, przy zastosowaniu kursu sprzedaży walut obowiązującego w Banku w chwili spłaty. W przypadku kredytu w walucie wymiennej, w celu ustalenia całkowitego kosztu i łącznej kwoty kosztów kredytu, stosowano kurs sprzedaży waluty kredytu, obowiązujący w Banku w chwili ustalenia kosztu. W przypadku konieczności ustalenia w walucie wysokości kosztu podanego w złotych, stosowano kurs kupna waluty kredytu, obowiązujący w banku w chwili ustalenia kosztu. (§ 38 ust. 1 i 2 regulaminu – k. 41).

Kredyt mógł być wielokrotnie przewalutowany. Za przewalutowanie kredytu bank pobiera prowizję w wysokości 0,0% (§ 4 ust.13 umowy). Możliwość wielokrotnego przewalutowania kredytu wraz z opisaniem warunków koniecznych do dokonania przewalutowania reguluje § 39 regulaminu. (§39 regulaminu – k. 41-42)

Powodowie w 2019 r. - po analizie prawnej kancelarii - dowiedzieli, że ich umowa może być wadliwa i są w niej zawarte przynajmniej dwie klauzule abuzywne.

2 marca 2020 r. złożyli reklamację dotyczącą kredytu nr (...) z dnia 18 grudnia 2007 r., podnosząc sposób zawarcia i świadczenia usługi przez bank, wskazując, że umowa została zawarta i następnie wykonywana udziałem konsumenta w oparciu o klauzule niedozwolone wpisane do rejestru klauzul niedozwolonych przez UOKiK pod nr (...), (...) i (...) (bądź też klauzule o tożsamym brzmieniu z ww.), a które to klauzule występują w umowie pod postacią zapisów zawartych w regulaminie - § 38 ust. 1, § 38 ust. 2 pkt 1. W związku z powyższym wezwali pozwany bank do usunięcia z umowy ww. zapisu.

(reklamacja k. 63-66v, przesłuchanie stron k – 446)

Na powyższe Bank nie udzielił odpowiedzi. W odpowiedzi na pozew wskazał, że nie stanowią reklamacji dyspozycje klienta, które - na podstawie uprzednio zawartej umowy- powodują aktualizację obowiązku instytucji finansowej co do wykonania usługi lub innej czynności na rzecz klienta.

(odpowiedź na pozew. k. 84v)

Kredytobiorcy w stosunkach z bankiem byli konsumentami. Kredyt został zaciągnięty przez nich celem obniżenia raty obu dotychczas spłacanych kredytów. Zaciągnięcie zobowiązania nie było związane z prowadzeniem przez nich działalności gospodarczej. Powodowie zapoznali się z umową w dniu jej zawarcia w obecności doradcy klienta w placówce banku. Powodowie przeczytali umowę i regulamin, zrozumieli ją na tyle, na ile pozwalała im wiedza ekonomiczna i finansowa. Żadne dokumenty, może poza wnioskiem nie zostały im przedstawione celem wcześniejszego zapoznania się z nimi. Oferta kredytu w walucie obcej, przedstawiona przez pracownika banku wskazywała, że jest to najlepsza oferta, miała najlepsze warunki w znaczeniu zdolności kredytowej i miesięcznej raty, była najniżej oprocentowana na rynku, a frank szwajcarski jest stabilną walutą. Powodowie w trakcie przesłuchania informacyjnego nie pamiętali szczegółowych pytań zadawanych pracownikom w dniu podpisania umowy, ani czy były im przedstawiane wykresy i prezentacje graficzne. Nie byli w stanie powiedzieć, czy była sprawdzana ich zdolność kredytowa w PLN. Powodowie nie wiedzieli jaką kwotę dostaną w PLN, pracownik również nie był w stanie tego podać. Nie poinformowano ich na czym polega ustalenie kursów kupna i sprzedaży, do niedawna byli przekonani, że stosowany jest kurs NBP. Termin spread'u nie był omawiany. Kredytobiorcy pozostawali w ustroju wspólność majątkowej małżeńskiej w chwili zawierania umowy, a także przez czas jej obowiązywania. Podpisali oświadczenie o ponoszeniu ryzyka walutowego i/lub ryzyka zmiennej stopy procentowej. Warunkiem wyrażenia zgody na kredyt było założenie rachunku oszczędnościowego i podpisanie zgody na egzekucję. Aktualnie nie otrzymują harmonogramu spłat rat kredytu. Nie pamiętają czy otrzymali aneks o możliwości spłaty kredytu w walucie obcej. Zaprzeczają, aby mieli możliwość dokonywania spłat rat kapitałowo-odsetkowych bezpośrednio w walucie CHF. Umowa nie podlegała indywidualnym ustaleniom, strony nie negocjowały jej postanowień. Powodowie nie mieli wpływu na jej treść. Umowa została zawarta na wzorze banku. Przed zawarciem umowy bank nie udzielił kredytobiorcom informacji na temat tego, w jaki sposób raty będą przeliczane na obcą walutę, w jaki sposób zostanie ustalony kurs jej wymiany, jak kształtowane są tabele kursowe wykorzystywane w banku. Uznawali bank za instytucję zaufania publicznego.

(pismo z 4 listopada 2022r. – k. 432 i nast., przesłuchanie stron – protokół rozprawy k. 444-446)

W okresie od 10.01.2008 r. do 11.01.2021 r. kredytobiorcy wpłacili łącznie kwotę 91.705,69 zł tytułem spłaconych rat kapitałowo – odsetkowych. Oświadczenie w przedmiocie uznania skutków nieważności umowy złożyli 19 grudnia 2022 roku.

(zaświadczenie k. 208-212v, o świadczenia powodów k. 463, 464).

30 kwietnia 2015 r. nastąpiła fuzja Banku (...) S.A. i (...) Bank (...). W następstwie której powstał nowy podmiot Bank (...) S.A., który ostatecznie w 2019r. w wyniku (...) zmienił nazwę na (...) S.A.

(okoliczność bezsporna)

Przedstawione fakty ustalono na podstawie powołanych wyżej dokumentów, które nie budziły wątpliwości Sądu, a których autentyczności oraz mocy dowodowej żadna ze stron nie podważała. W ocenie Sądu wyznaczają one zakres okoliczności bezspornych oraz spornych, które sprowadzały się przede wszystkim do zagadnień prawnych, a nie ustaleń faktycznych, w zakresie wykonywania przedmiotowej umowy kredytowej. Pozwany nie kwestionował faktu zawarcia umowy kredytowej, wskazywał głównie na ważność postanowień w niej zawartych.

Sąd ustalając stan faktyczny posiłkował się również zeznaniami powodów, którzy zostali informacyjnie przesłuchani na okoliczności związane z zawarciem umowy. Zeznania powodów należało uznać za wiarygodne, również z racji braku odpowiedniego przeciwdowodu ze strony pozwanego, szczególnie jeśli chodzi o proces zawierania umowy i informacje przekazywane w jego ramach przez pozwanego powodom. Okoliczności związane z zawarciem umowy kredytu oraz jej realizacją przedstawione zostały w sposób logiczny i spójny. W swych zeznaniach powodowie jednoznacznie wyrazili zaufanie jakie posiadali do instytucji finansowej, z którą zawierali umowę.

Pozostałe dokumenty, znajdujące się w aktach sprawy oraz inne dowody zawnioskowane przez strony, a nie wymienione w powyższej części uzasadnienia, Sąd uznał za nieprzydatne dla rozstrzygnięcia sprawy.

Pominięciu podlegał dowód z opinii biegłego sądowego, oraz dowód z zeznań świadków: A. N., M. J.. Zawnioskowani świadkowie nie brali udziału w zawieraniu umowy kredytu przez strony, a zatem nie posiadają wiedzy dotyczącej okoliczności faktycznych zawarcia przedmiotowej umowy i jej warunków, natomiast opinia biegłego nie może być sama w sobie źródłem materiału faktycznego sprawy, ani tym bardziej stanowić podstawy ustalenia okoliczności będących przedmiotem oceny biegłych. Przeprowadzenie tych dowodów prowadziłoby jedynie do przedłużenia postępowania i miałyby na celu wykazanie okoliczności nieistotnych z punktu widzenia rozstrzygnięcia (art. 235² § 1 pkt 2 i 5 k.p.c.).

Sąd pominął dowody z dokumentów oraz wydruków orzeczeń złożonych do akt sprawy bowiem w żaden sposób nie przyczyniały się do wyjaśnienia okoliczności niniejszej sprawy, nie wiązały Sądu rozpoznającego przedmiotowe powództwo.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo co do roszczenia głównego zasługiwało na uwzględnienie w przeważającej części. Oddaleniu podlegała część roszczenia o zapłatę w zakresie dochodzonych przez powodów odsetek.

Na wstępie podkreślenia wymaga, że zgodnie z orzecznictwem Sądu Najwyższego, sąd nie ma obowiązku do wyrażania w uzasadnieniu wyroku szczegółowego stanowiska do wszystkich poglądów prezentowanych przez strony, o ile nie miały one istotnego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 29 października 1998 r., II UKN 282/98).

Jako podstawę rozstrzygnięcia Sądu należy wskazać art. 58 k.c. w zw. z art. 69 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Prawo bankowe (dalej jako: prawo bankowe), art. 353¹ k.c., art. 385¹ k.c., a także przepisy prawa europejskiego, tj. art. 1,3,5,6 i 7 Dyrektywy 2005/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 maja 2005 r. dotyczącej nieuczciwych praktyk handlowych stosowanych przez przedsiębiorstwa wobec konsumentów na rynku wewnętrznym oraz Dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 roku w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich.

Ponieważ żądanie główne zostało uwzględnione w przeważającej części, nie było podstaw do oceny żądania ewentualnego.

Legitymacja czynna i bierna stron postępowania nie budziła wątpliwości i nie była kwestionowana. Okoliczność zawarcia umowy kredytu (...) z dnia 18 grudnia 2007 roku r. wynikała ze zgromadzonych w sprawie dowodów z dokumentów, zeznań powodów, a także zgodnych twierdzeń stron. W świetle zgromadzonych dowodów nie budził wątpliwości fakt, że powodowie pozostają dłużnikami pozwanej spółki, z tytułu przedmiotowej umowy.

Podstawowym zarzutem stawianym przez powodów w toku niniejszego postępowania, był zarzut nieważności Umowy ex tunc wynikający, tak z zasad ogólnych, jak również jako skutek stwierdzenia abuzywności klauzul waloryzacyjnych odsyłających do przewalutowania operacji na kredycie. Zarzut ten stanowił podstawę roszczenia o ustalenie jak również przesłankowo roszczeń powodów o zapłatę, opartych na twierdzeniach o świadczeniach nienależnych, których podstawa prawna odpadła.

Zgodnie z art. 69 ust. 1 prawa bankowego przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu. Niewątpliwie umowa kredytu należy do umów nazwanych. Przez wskazany powyżej przepis ustawodawca ograniczył swobodę kontraktową stron i zdefiniował umowę kredytu w sposób jednoznaczny. Tak zdefiniowana umowa kredytu nie powinna budzić wątpliwości co do zakresu zobowiązań stron ani zawierać postanowień niepewnych czy mylących co do swej treści, a co ważniejsze – celu i społeczno-gospodarczego przeznaczenia. Umowa kredytu, skonstruowana zgodnie z art. 69 prawa bankowego, miała zapewnić równość stron i równowagę kontraktową między nimi.

Przepis art. 353¹ k.c., który wprost statuuje zasadę swobody umów na gruncie przepisów prawa cywilnego, stanowi zaś, że możliwość swobodnego kształtowania przez strony stosunku umownego ograniczona jest przez właściwość (naturę) stosunku, ustawę oraz zasady współzycia społecznego. Wymienione w tym przepisie czynniki, wyznaczające zakres kompetencji stron w układaniu stosunku umownego, przyjęło się określać mianem granic swobody umów. Skutkiem zaś ich przekroczenia jest uznanie czynności prawnej (umowy) za nieważną w całości lub w części, na podstawie art. 58 § k.c. Zgodnie z powołanym przepisem, czynność prawna sprzeczna z ustawą albo mająca na celu obejście ustawy jest nieważna, chyba że właściwy przepis przewiduje inny skutek, w szczególności ten, iż na miejsce nieważnych postanowień czynności prawnej wchodzi odpowiednie przepisy ustawy. Ponadto ustawodawca w art. 58 § 3 k.c. wskazał, że jeżeli nieważnością jest dotknięta tylko część czynności prawnej, czynność pozostaje w mocy co do pozostałych części, chyba że z okoliczności wynika, iż bez postanowień dotkniętych nieważnością czynność nie zostałaby dokonana. Do tego art. 58 § 2 k.c. zawiera samodzielną podstawę stwierdzenia nieważności czynności prawnej sprzecznej z zasadami współzycia społecznego.

Jak już Sąd ustalił w części dotyczącej stanu faktycznego uzasadnienia niniejszej sprawy – w wyniku zawarcia umowy kredytu konsolidacyjnego w walucie wymiennej pomiędzy powodami a poprzednikiem prawnym pozwanego, bank zobowiązał się udostępnić powodom kwotę w złotych, która stanowiła równowartość 38.215,96 CHF. Jednak stosownie do § 37 ust. 1 regulaminu umowy do przeliczeń walut wymiennalnych uruchamianego kredytu stosowany był

kurs kupna waluty obowiązującej w banku w chwili wypłaty. Z powyższego wynika, że w dniu uruchomienia kredytu, bank wypłacił powodom kwotę w polskich złotych, którą przeliczył z kwoty wyrażonej we frankach szwajcarskich według ustalonej przez siebie tabeli kursowej. Powodowie nie wiedzieli, jak wysokie będzie w rzeczywistości ich zobowiązanie. Przy czym zgodnie z § 37 ust.2 regulaminu umowy spłaty rat kapitałowo-odsetkowych mieli dokonywać w złotych przy zastosowaniu kursu sprzedaży waluty obowiązującego w banku w chwili spłaty. Spełnienie świadczenia banku bezpośrednio w CHF zostało wyłączone umową, a Bank publikując tabelę kursową decydował o wysokości należnego od kredytobiorcy świadczenia w złotych polskich. Zawarta umowa kredytu nie zobowiązywała pozwanego do żadnego oznaczonego co do wysokości świadczenia na rzecz powodów, a na podstawie zawartej umowy powodowie nie mieli względem pozwanego roszczenia o oddanie do jego dyspozycji żadnej konkretnej sumy pieniężnej. Ustalając wysoki kurs franka szwajcarskiego, pozwany mógł dowolnie wpływać na rozmiar wierzytelności powodów jeśli chodzi o kwotę środków pieniężnych wypłacanych w PLN.

Umowa kredytu konsolidacyjnego w walucie wymiennej zawarta pomiędzy stronami nie spełniała w ocenie Sądu wymagania równości stron umowy i naruszyła zasadę równomiernego rozłożenia ryzyka. Bank nie był obciążony ryzykiem zmiany kursu franka szwajcarskiego w takim samym stopniu, co powodowie. Należy przy tym zważyć, że bank jako profesjonalna instytucja finansowa, miał możliwość przewidzenia skutków zmiany kursów walut i podjęcia działań w celu zabezpieczenia się przed tym ryzykiem. Bank mógł ograniczyć swoje ryzyko w postaci obniżenia kursu franka szwajcarskiego przez opcje walutowe, kontrakty terminowe, ubezpieczenie czy też uzyskanie dochodu ze spread'u walutowego lub z prowizji. Powodowie, jako konsumenci, nie mieli możliwości zabezpieczenia się przed ryzykiem i przewidzeniem go w dacie zawierania umowy. W § 4 ust. 1 umowy podpisanej przez powód znajduje się postanowienie, które informuje o tym, że zmiana kursu waluty wpływa na wysokość salda kredytu oraz raty kapitałowo – odsetkowej. Powodowie w wykonaniu umowy kredytu otrzymali kwotę w PLN i spłacali kredyt w PLN. Nie zostali poinformowani w jaki dokładnie sposób bank ustala kursy waluty w dniu comiesięcznej spłaty raty. W niniejszej sprawie nie można uznać, aby powodowie byli świadomi rzeczywistego ryzyka, które mieli ponieść. Za iluzoryczne należy także uznać oświadczenie podpisane przez Kredytobiorców. Właściwy i rzetelny sposób poinformowania przyszłego kredytobiorcy o ryzykach związanych z produktem finansowym na 30 lat wymaga przedstawienia ryzyk w okresie przynajmniej zbliżonym do potencjalnego czasu trwania umowy. Przy niezachowaniu takiej rzetelności powodowie nie wiedzieli co oświadczają. Bez znaczenia jest także oświadczenie, że Kredytobiorcy dokonali wyboru oferty kredytu denominowanego do CHF, skoro nie przedstawiono im pełnego obrazu, wszystkich okoliczności, które miałyby wpływ na podjęcie przez nich decyzji. Bank zaoferował powodom produkt o znacznie wyższym ryzyku niż kredyt w PLN zapewniając, że jest to opcja bezpieczna i bardziej dla nich korzystna. Przy niedopełnieniu obowiązku informacyjnego przez Bank nie można mówić o „wyborze” powodów. Podpisanie oświadczenia było obligatoryjne do otrzymania kredytu, warunkowało zawarcie umowy. Brak jest dowodów na to, aby powodowie rzeczywiście zostali o ryzyku poinformowani w stopniu wystarczającym do zrozumienia ewentualnych skutków zawarcia umowy kredytu denominowanego do franka szwajcarskiego w razie nagłego wzrostu wartości tej waluty, co miało miejsce.

Należy też mieć na uwadze, że bank jest podmiotem (przedsiębiorcą) silnym ekonomicznie, posiadającym stałą obsługę prawną, jak też mającym świadomość warunków rynku. Z kolei konsument jest jedynie jednostką w przeważającym zakresie uzależnioną od instytucji, która powinna budzić jego zaufanie. Bank stosuje wzorce umowne. Przymiot bycia bankiem jest przymiotem wyjątkowym, a dotychczas skutkującym szerokim uprzywilejowaniem również w zakresie procedury cywilnej (np. bankowe tytuły egzekucyjne, wyciągi z ksiąg rachunkowych będące dokumentami urzędowymi i podstawą do wydania nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym). Bank wprowadzając do umowy klauzule niedozwolone takie jak wyżej nadużywa swojej pozycji celem uzyskania jak najwyższych zysków kosztem konsumentów. Działanie takie jest sprzeczne z dobrymi obyczajami, zasadami współżycia społecznego i rażąco narusza interesy strony słabszej, czyli konsumenta.

W niniejszej sprawie, Bank w sposób sprzeczny z zasadami współżycia społecznego, wykorzystał swoją przewagę kontraktową przez wprowadzenie do umowy postanowień, które korzystne były wyłącznie dla niego i które nadmiernie obciążały ryzykiem nieświadomych konsumentów. Dodatkowo bank nie dopełnił obowiązku informacyjnego i

doprowadził do podjęcia przez powodów decyzji, które nie były dla nich korzystne (podobnie Sąd Apelacyjny w Warszawie w wyroku z dnia 23 października 2019 r. w sprawie o sygn. akt V ACa 567/18, Legalis).

Oddanie do dyspozycji kredytobiorców oznaczonej kwoty środków pieniężnych jest głównym świadczeniem banku z tytułu umowy kredytu i stanowi essentialia negotii tej umowy. Umowa kredytu, w której nie określono kwoty środków pieniężnych oddawanej do dyspozycji kredytobiorcy, nie jest umową ważnie zawartą z uwagi na nieustalenie głównego świadczenia banku. W niniejszej sprawie bank skonstruował umowę w taki sposób, że powodowie w dniu zawarcia umowy nie znali rzeczywistej wysokości zobowiązania, które zawierali, gdyż była ona zależna od aktualnego kursu franka szwajcarskiego ustalonego przez Bank w dniu wypłaty. Umowa taka nie może obowiązywać, bo, nie określając świadczeń stron, nie nadaje się do wykonywania. Ponadto umowa, w świetle której to jedna ze stron ma prawo jednostronnie określić wysokość swojego świadczenia albo wiarygodności, jest sprzeczna z właściwością (naturą) stosunku zobowiązaniowego i z tego również względu nieważna. Jeśli bowiem dłużnik ma prawo jednostronnie określić wysokość swojego zobowiązania, to w istocie nie jest on zobowiązany. Natomiast sytuacja, w której wierzyciel określa jednostronnie zobowiązanie dłużnika, stanowi rażące naruszenie równowagi kontraktowej i tym samym pogwałcenie natury stosunków zobowiązaniowych (por. uchwały 7 sędziów Sądu Najwyższego z 22 maja 1991 r., III CZP 15/92, OSNC 1992 z. 1, poz. 1 i z 6 marca 1992 r., III CZP 141/91, OSNC 1992 z. 6, poz. 90).

Z powyższych względów, tak skonstruowana umowa naruszyła kształt kontraktu kredytu konsumenckiego ustalony przez ustawodawcę w art. 69 prawa bankowego, była niezgodna z celem i przeznaczeniem kredytu konsumenckiego i sprzeczna z art. 353¹ k.c. w zw. z art. 69 ust. 1 oraz ust. 2 pkt 2 i 4 prawo bankowe, a tym samym nieważna.

Zgodnie z art. 385¹ § 1 k.c. postanowienia umowy zawieranej z konsumentem niezgodnione indywidualnie nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy. Nie dotyczy to postanowień określających główne świadczenia stron, w tym cenę lub wynagrodzenie, jeżeli zostały sformułowane w sposób jednoznaczny. Stosownie do art. 385¹ § 2 k.c., jeżeli postanowienie umowy zgodne z § 1 nie wiąże konsumenta, strony są związane umową w pozostałym zakresie.

W niniejszej sprawie pozwany nie kwestionował konsumenckiego statusu powodów. Wniosek kredytowy ani umowa również nie zawierają, określając przeznaczenie umowy czy źródło dochodów kredytobiorców, odniesienia do prowadzenia przez powodów działalności gospodarczej. Dlatego niewątpliwie charakter i cel zawartej między stronami umowy kredytowej wskazuje jednoznacznie, że powodowie, zaciągając powyższe zobowiązanie, działali jako konsumenci tj. osoby fizyczne dokonujące z przedsiębiorcą czynności prawnej niezwiązanej bezpośrednio z ich działalnością gospodarczą lub zawodową (art. 22¹ k.c.). Natomiast pozwana spółka (a także jej poprzednik prawny), jako instytucja finansowa zajmująca się m.in. udzielaniem pożyczek i kredytów bankowych, jest profesjonalnym uczestnikiem obrotu.

Przeprowadzone postępowanie dowodowe wykazało, że postanowienia zawarte w łączącej strony umowie kredytowej i regulaminie, dotyczące waloryzacji kwoty kredytu do CHF i zastosowania klauzul przeliczeniowych miały charakter zapisów niedozwolonych. Nie zostały one uzgodnione indywidualnie z powodami, a umowa kredytu łącząca strony została zawarta przy wykorzystaniu stosowanego w Banku wzorca umowy. Zgodnie z art. 384 § 1 k.c. ustalony przez jedną ze stron wzorzec umowy, w szczególności ogólne warunki umów, wzór umowy, regulamin, wiąże drugą stronę, jeżeli został jej doręczony przed zawarciem umowy. Zgodnie z art. 385¹ § 3 k.c. niezgodnione indywidualnie są te postanowienia, na których treść konsument nie miał rzeczywistego wpływu. W szczególności odnosi się to do postanowień przejętych z wzorca umowy zaproponowanego konsumentowi przez kontrahenta. Taka sytuacja miała miejsce między stronami postępowania. Wszystkie dokumenty kształtujące treść stosunku prawnego pomiędzy Bankiem, a Kredytobiorcami zostały opracowane przez Bank i przedstawione powodom przy podpisywaniu Umowy. Tym samym powodowie nie mieli możliwości negocjacji zapisów umownych, ani rzeczywistego wpływu na treść postanowień umownych. Wskazują na to okoliczności faktyczne towarzyszące jej zawarciu, w szczególności standardowe dla wszystkich umów kredytowych zapisy regulaminów. Mimo ciężącego na pozwanym banku obowiązku dowiedzenia tych okoliczności, żadnym dowodem nie wykazano (brak było nawet podejmowania

w tym zakresie prób), że powodowie rzeczywiście brali udział w powstaniu umowy, negocjowali jego warunki, mieli realny wpływ na formułowanie jej warunków – zgodnie z własnymi potrzebami, w sposób świadomy.

Zdaniem Sądu nie uległo wątpliwości, że § 4 ust. 1 umowy, a także § 37 ust. 1 i 2 oraz 38 ust. 1 i 2 regulaminu dotyczą głównych świadczeń stron, jako że wpływają bezpośrednio na wysokość głównego świadczenia kredytobiorców co do zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu – nie zostały one jednak sformułowane w sposób jednoznaczny. Powyższe postanowienia umowy nie zostały sporządzone prostym i zrozumiałym językiem w rozumieniu art. 4 ust. 2 dyrektywy 93/13/EWG, czy też, w rozumieniu art. 385¹ § 1 k.c., bowiem w oparciu o nie przeciętny konsument nie mógł ustalić lub zweryfikować wysokości swojego zobowiązania, w tym obciążającej go raty spłaty kredytu. Zatem z mocy przywołanych przepisów uznać należy, że powodowie nie są związani ww. zapisami umowy i regulaminu.

Uwzględniając nadto interpretację art. 6 ust.1 dyrektywy 93/13 dokonaną przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej w wyroku z dnia 29 kwietnia 2021 roku C-19/20 i w wyroku z dnia 3 października 2019 roku C 260/18, w ocenie Sądu nie ma możliwości utrzymania w mocy przedmiotowej umowy kredytowej zawartej przez strony bez wskazanych niedozwolonych postanowień odnoszących się do ryzyka kursowego, mechanizmu denominacji i różnic kursów walutowych. Wobec powyższego zgodnie z art. 387 § 1 k.c. uznać należy ją za nieważną.

Dla oceny kwestii ważności umowy nie ma znaczenia wejście w życie ustawy z dnia 29 lipca 2011 r. o zmianie ustawy – Prawo bankowe oraz niektórych innych ustaw, która przyznała kredytobiorcom m.in. uprawnienie do spłaty rat kapitałowo-odsetkowych bezpośrednio w walucie obcej. Nieważność przedmiotowej umowy kredytu występuje bowiem od samego początku, zatem wskazane zdarzenia, które nastąpiły po zawarciu umowy, nie miały już znaczenia dla kwestii jej ważności. Przywołana ustawa nie usunęła pierwotnej przyczyny wadliwości klauzul abuzywnych, skutkujących ich nieważnością i prowadzących do nieważności całej umowy kredytu. Umożliwienie kredytobiorcy spłacania należności bezpośrednio w walucie CHF, od pewnego momentu wykonywania umowy, nie likwidowało źródła nieważności klauzul abuzywnych, jakim było zastrzeżenie dla banku prawa do arbitralnego kształtowania kursu waluty CHF przyjętego do przeliczenia świadczeń stron już przy wypłacie kredytu, a następnie przy wyliczaniu poszczególnych rat kredytu.

Zważywszy na powyższe, w ocenie Sądu powodowie mieli interes prawny w domaganiu się ustalenia nieważności umowy na podstawie art. 189 k.p.c.. Zawarta pomiędzy stronami umowa kredytowa wygenerowała długoterminowy stosunek prawny, który nie został dotychczas wykonany w całości. Powodowie zostali pouczeni o skutkach uznania umowy za nieważną, składając stosowne oświadczenia 19 grudnia 2022 r. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem, to do konsumentów należy decyzja, czy żądają oni ustalenia nieważności umowy czy wiedząc o skutkach ustalenia nieważności umowy w postaci konieczności zwrotu uzyskanej kwoty kredytu - żądają pozostawienia umowy w dotychczasowym kształcie, ale bez zapisów klauzuli waloryzacyjnej (np. wyrok TSUE o sygn. C-260/18). Wobec przywołanych wyżej oświadczeń powodów oraz z uwagi na brak przepisów dyspozytywnych którymi można byłoby zastąpić niedozwolone postanowienia umowne należało ustalić nieważność umowy kredytu zgodnie z wolą powodów, o czym orzekł Sąd w pkt I sentencji wyroku.

Wobec ustalenia, że stosunek prawny wynikający z przedmiotowej umowy o kredyt konsolidacyjny w walucie wymiennej nie istnieje, strony powinny zwrócić sobie kwoty świadczone na jej podstawie. Zasadne okazało się zatem żądanie powodów zasądzenia od strony pozwanej kwoty 91.705,69 złotych stanowiącej sumę rat kapitałowo – odsetkowych, uiszczonych na podstawie tej umowy. Kwota została udowodniona złożonymi przez strony dokumentami, w tym zaświadczeniami wystawionymi przez pozwanego bank, nie była kwestionowana przez pozwanego, a świadczenie to w związku z nieistnieniem zobowiązania podlega zwrotowi w całości na podstawie art. 410 § 2 k.c. Odnośnie zaś zarzutu zatrzymania podniesionego przez pozwanego, wskazać należy, że to pozwany sformułował umowę zawierającą klauzule niedozwolone, działając na szkodę konsumenta i wykorzystując jego niewiedzę. Brak zwrotu świadczenia konsumentowi w takiej sytuacji byłby oczywiście niesłuszny i krzywdzący. Przez wiele lat strony nie były przy tym świadome nieważności umowy i umowa była wykonywana. W sprawie nie znajdzie zastosowania regulacja z art. 411 k.c. O nieważności umowy strony ostatecznie przekonały się dopiero na skutek wyroku sądu, zaś bankowi mogą przysługiwać niezależne roszczenia o zwrot kwot wypłaconych na rzecz powodów, czego może

dochodzić w odrębnym procesie, zgodnie z teorią dwóch kondykcji. W sprawie nie może znaleźć zastosowania regulacja prawa zatrzymania (art. 496 k.c.), która ma zastosowanie przy umowach wzajemnych, do których nie należy przedmiotowa umowa kredytu.

Całkowicie chybiony jest również podnoszony przez pozwanego zarzut przedawnienia roszczenia powoda w oparciu o art. 731 k.c. Jak już wskazano roszczenie powoda znajduje oparcie w przepisach dotyczących nienależnego świadczenia, a co za tym idzie zastosowanie może znaleźć wyłącznie przepis art. 118 k.c. (częściowo w brzmieniu obowiązującym do 9 lipca 2018 roku – a więc objęty 10-letnim terminem przedawnienia, zaś co do świadczeń spełnionych po tej dacie objęty 6-letnim terminem przedawnienia). Bieg terminu przedawnienia roszczenia rozpoczyna się dopiero w momencie definitywnego powołania się na nieważność umowy, bądź abuzywność jej postanowień w wykonaniu których powstało roszczenie. Roszczenie o zwrot nienależnego świadczenia jest świadczeniem bezterminowym, które w ocenie Sądu aktualizuje się od momentu wydania przez Sąd orzeczenia ustalającego nieważność umowy. Konsekwencją powyższego było zasądzenie w pkt II wyroku od pozwanego łącznie na rzecz powodów kwoty 91.705,69 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 5 kwietnia 2023 roku do dnia zapłaty oraz w pkt III wyroku oddalenie powództwa o zapłatę w części dotyczącej odsetek za opóźnienie w zapłacie: kwoty 68.771,84 zł od dnia 10 kwietnia 2020r. i kwoty 22.933,85 od dnia 17 sierpnia 2022 roku wskazanych za czas poprzedzający dzień 4 kwietnia 2023 roku.

Na podstawie art. 100 k.p.c., w pkt IV wyroku Sąd obciążył pozwanego w całości kosztami postępowania, uznając, że strona powodowa uległa tylko co do nieznacznej części swego żądania. Na zasądzoną na rzecz powodów łącznie kwotę 6.468 zł składa się opłata od pozwu w kwocie 1.000 zł, wynagrodzenie profesjonalnego pełnomocnika powodów – adwokata, w kwocie 5.400 zł (§ 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie) oraz koszt opłaty skarbowej od pełnomocnictw w kwocie 64 zł (dowód opłaty – k. 35, 449, 503).

Mając na uwadze powyższe, orzeczono jak w sentencji.

SSO Katarzyna Wilczyńska

(...)

SSO Katarzyna Wilczyńska